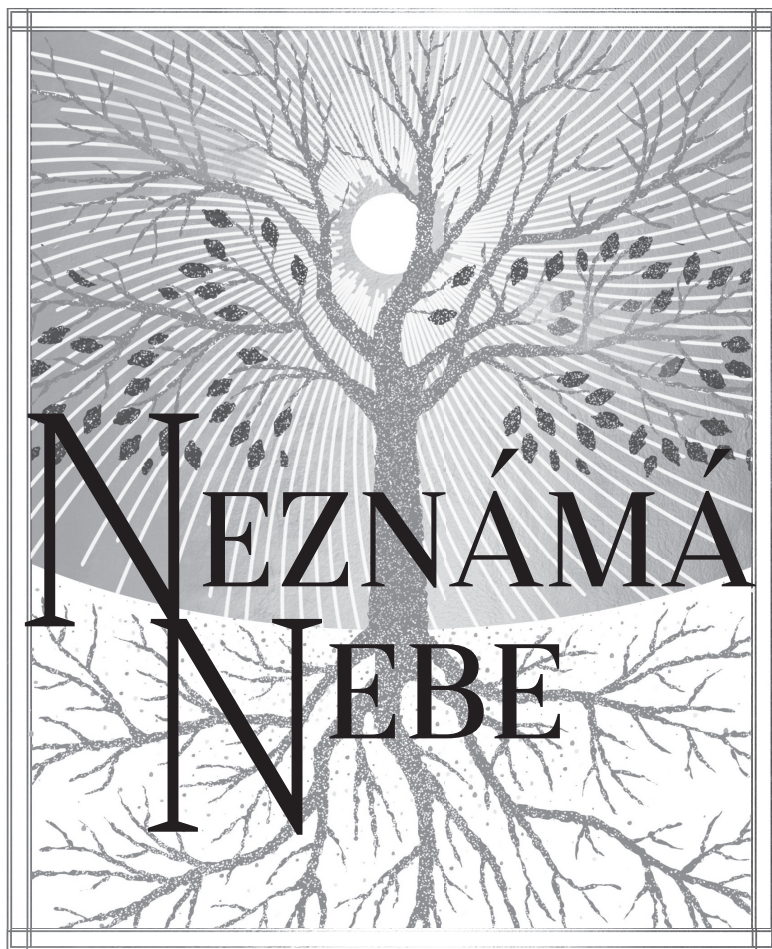

NEZNÁMÁ NEBE

Píseň utonulých bohů - Kniha druhá

PASCALE LACELLE

NEZNÁMÁ NEBE

Trilogie *Píseň utonulých bohů*

PASCALE LACELLE

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © 2024 by Pascale Lacelle
Jacket illustration © 2024 by kotoffei/iStock,
DaryaGribovskaya/iStock, and olegback/iStock
Jacket design © 2024 by Greg Stadnyk
Map illustrations © 2023 by Francesca Baerald
Original English language edition copyright © 2023 Simon & Schuster
Children's Publishing Division
Translation © 2025 Barbora Knebllová
Czech edition © 2025 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha
Published by arrangement with Margaret K. McElderry
Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

Neznámá nebe

Z anglického originálu *Stranger Skies* přeložila Barbora Knebllová
Redigovala Eva Klimentová
Korektury Marie Teplá
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v Praze roku 2025
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-276-1162-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

info@slovar.cz

OBSAHOVÁ VAROVÁNÍ: smrt, vražda, zármutek, pocity viny, tělesný
horor, zvracení, sebevražedné myšlenky, panický záchvat, pouštění žilou,
sebepečozování, alkohol, amputace (mimo scénu), válka (zmínka), násilí,
týrání dětí (krátká zmínka), mučení nadpřirozené bytosti, exorcismus

MÝM RODIČŮM ZA TO,
ŽE MĚ VŽDY NECHÁVALI SNÍT

Dovermerské
jeskyně

ALDRYNSKÁ

MAJAK

pláž za odlivu

SKLENÍKY

HLAVNÍ
SÍN

UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ
DORŮSTAJÍCÍHO
MĚSICE

KOLEJ CRESCENS

UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ
NOVOLUNÍ

KOLEJ NOVILUNA

ARKÁDY

UBYTOVÁNÍ MLADŠÍCH
STUDENTŮ

KUCHYNĚ

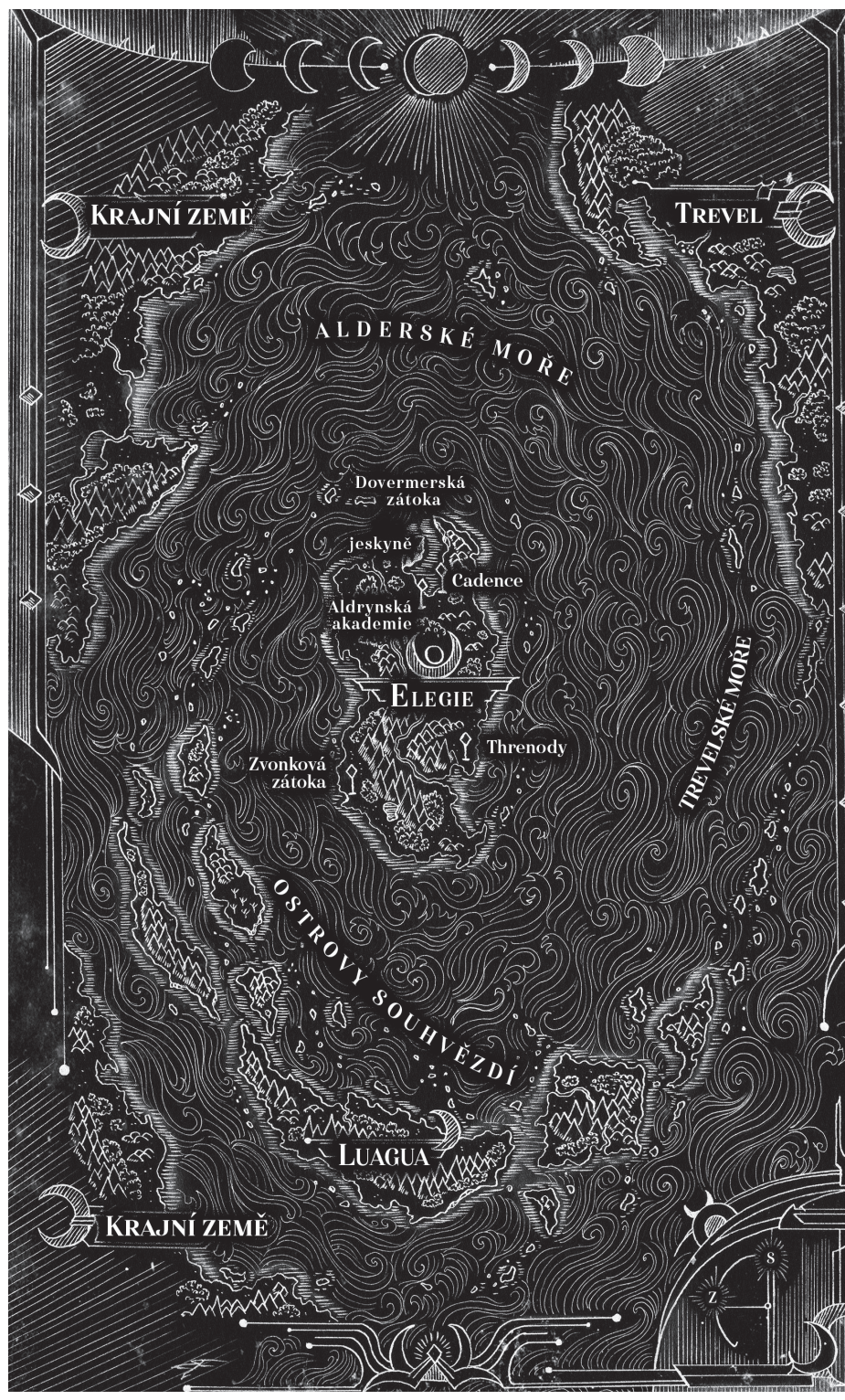
AKADEMIE

ALDERSKÉ MOŘE

cesta do Cadence

cesta do Cadence

KRAJNÍ ZEMĚ

TREVEL

ALDESKÉ MOŘE

Dovermerská zátoka

jeskyně

Cadence

Aldrynská akademie

ELEGIE

Threnody

Zvonková zátoka

TREVELSKÉ MOŘE

OSTROVY SOUHVĚZDÍ

LUAGUA

KRAJNÍ ZEMĚ

The background features a central sunburst with numerous thin lines radiating from a semi-circular base. Several crescent moons are scattered around the sunburst, some overlapping its rays. The entire design is rendered in a light, monochromatic style.

Posvátné
lunární domy

a magická zaměření dle přílivu a odlivu

DŮM NOVOLUNÍ

kolej Noviluna

LÉČITELÉ (*příliv*)

- schopnost uzdravovat sebe i ostatní

JASNOVIDCI (*odlív*)

- dar věštění a jasnovidceckých vizí

STÍNOVODI (*příliv*)

- schopnost vidět za závoj, promlouvat s dušemi zemřelých

TEMNONOŠI (*odlív*)

- ovládnání tmy
-

DŮM DORŮSTAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Crescens

ŽIVODÁRCI (*příliv*)

- schopnost pomáhat rostlinám a malým organismům růst a přetvářet je

PODMANIVCI (*odlív*)

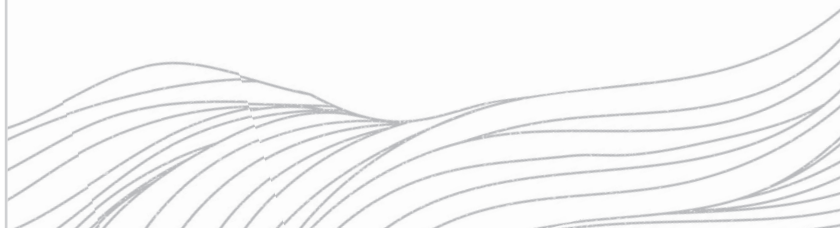
- podmanivost, charisma a schopnost ovlivnit ostatní

ZESILOVAČI (*příliv*)

- schopnost zesílit dosah a účinek jiných magických schopností

SLOVOTEPCI (*odlív*)

- schopnost zhmotnit věci v bytí

DŮM ÚPLŇKU

kolej Pleniluna

DUŠEZPYTCI (*příliv*)

- schopnost empatie, manipulování s emocemi, vidění aury

ŠTÍTOTVŮRCI (*odlív*)

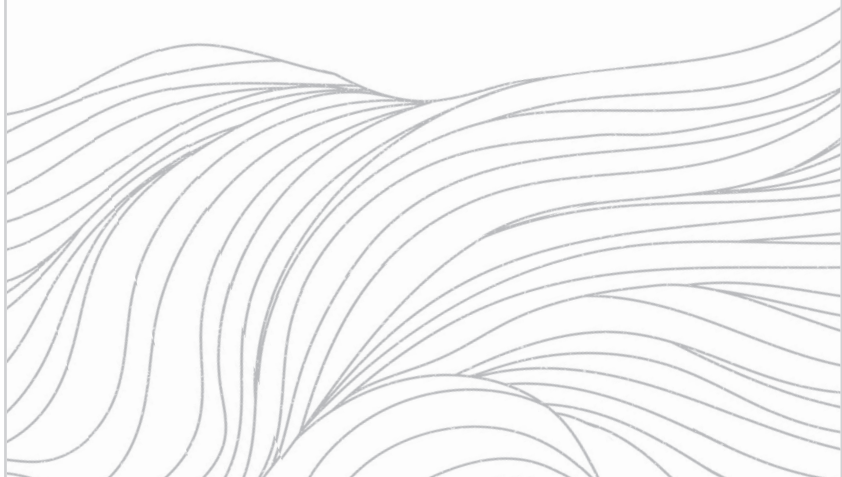
- schopnost tvořit obranná kouzla a ochrannou magii

OČIŠŤOVAČI (*příliv*)

- schopnost provádět očistu, vyrovnávat energie

SVĚTLONOŠI (*odlív*)

- ovládnání světla

DŮM UBÝVAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Decrescens

SNIVCI (*příliv*)

- ovládnání snů, cestování sny, schopnost navodit spánek

ROZPLÉTAČI (*odlív*)

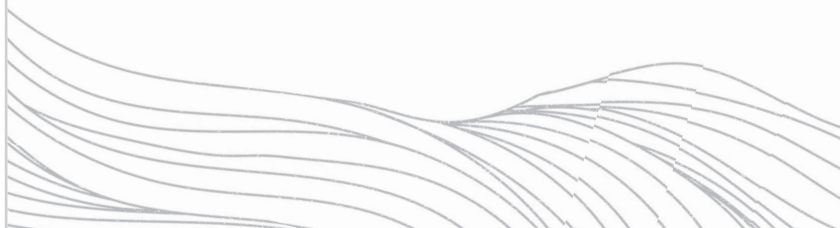
- schopnost odhalovat tajemství, rozluštit šifry, prolomit ochranná kouzla a zaklínadla

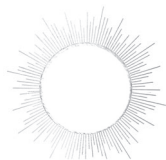
PAMĚTAJOVÉ (*příliv*)

- schopnost vidět vzpomínky a měnit je

SMRTONOŠI (*odlív*)

- schopnost ukončit život, dotek smrti

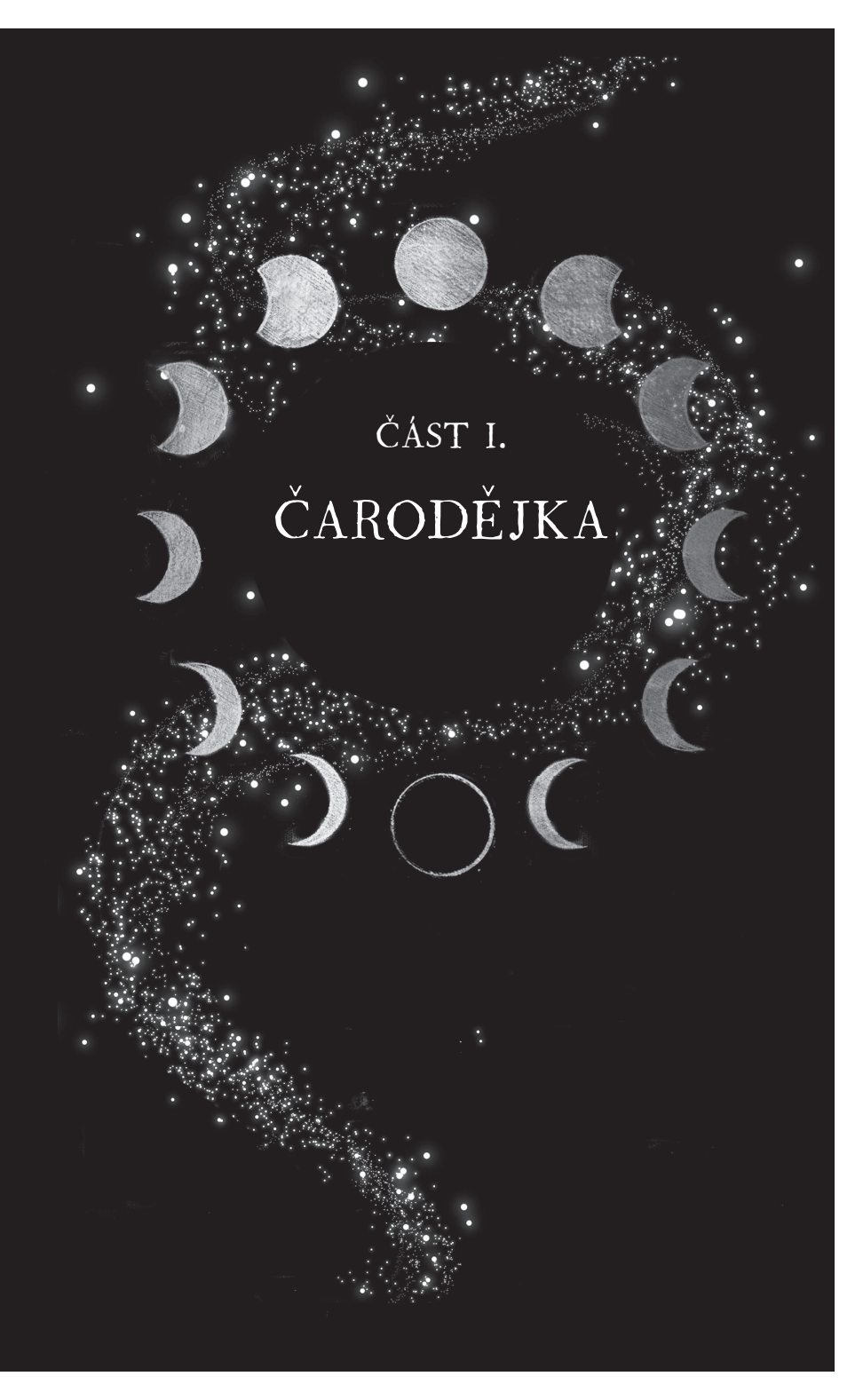
DŮM ZATMĚNÍ

kolej Obscura

Zatmění Měsíce vytváří variace
na klasickou lunární magii

Zatmění Slunce vytváří nové vzácné dary
přesahující klasickou lunární magii

ČÁST I.
ČARODĚJKA

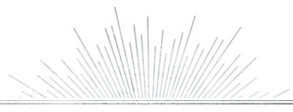
Je příhodný den na pohřeb, pomyslela si Aspen. Před starým tiseem, kde se shromáždil coven, se stále držela u země hustá ranní mlha. Na pozadí bledého úsvitu se rýsovaly přízračné siluety postav, ženy oděné do volných bílých mušelínových šatů, muži v rozevlátých bílých košilích vykasaných z kalhot. Vypadali, jako by byli součástí samotné mlhy, tiší duchové, již se vynořili ze země, nedbající na chladné borové jehličí pod bosýma nohama ani na mrazivý vánek pronikající jejich oblečením, nepříliš vhodným pro toto počasí.

V noci se lesem prohnal první polibek zimy. Tohle pravděpodobně bude jejich poslední pohřeb, než země zamrzne.

Aspen na sobě ucítila matčin pohled a potlačila zachvění. V tuto chvíli nesměla dát najevo slabost. Už tak tušila, že je matka nespokojená s jejím vzhledem – rozčuchanými tmavými vlasy, zarudlýma očima a malými skvrnkami ve tvaru srpku na šatech, které si v rychlosti natáhla. Ani si neuvědomila, že po kopání, se kterým včera večer pomáhala, si nevyčistila nehty a zůstala jí za nimi špína.

Hrob za soumraku pro pohřeb za svítání – tak to čarodějky dělaly odjakživa.

Kdesi nahoře zazpíval skřivan klamně veselou melodií a matriarchy covenu dovedly Aspeninu mladší sestru na místo, kam měla ulehnout. Aspen se setkala pohledem s Bryony, jejíž bělostné šaty se kolem ní půvabně vlnily, zatímco si klekala do hrobu. Aspen se sevřelo srdce. V Bryonině napjatém obličejí viděla samu sebe, vzpomínala, jak se během vlastního pohřbu snažila udržet si statečný výraz, přestože jí na hrudi tížil strach. Od té chvíle už uběhly čtyři roky, ale Aspen nikdy nezapomněla na chuť

hlíny v ústech, na dusivou temnotu, do které ji zaživa pohřbili. Na tu nesnesitelnou nejistotu, která ji následovala do bezvědomí.

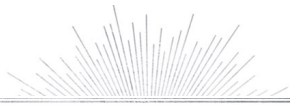
Budeš v pořádku, naznačila sestře nehlasnými pohyby úst. Bryony se v odpověď rozechvěla brada. Nevšiml si toho nikdo až na jejich matku, již se stáhly rty způsobem, který Aspen dobře znala. Nejvyšší matriarcha neschvalovala u svých dcer slabost a tato drobná skulina v Bryonyně brnění u ní vyvolala velkou nespokojenost.

Co řeknou ostatní, když má vlastní dcera nemá víru v Sochařku? zeptala se nejvyšší matriarcha Aspen v den jejího pohřbu. *Země tě přijme a vysochá znovu. O tom nesmíš nikdy pochybovat.*

Jenže třináctileté dívce, kterou mají pohřbit zaživa, se taková věc snáz řekne, než udělá. Takhle to však čarodějky dělaly odjakživa. Jakmile dosáhly určitého věku, byly pohřbeny u paty posvátného tisu, kde v nich Sochařka – bohyně, jejíž esence proudila pod zemí a živila půdu – probudila dřímající jasnozřivost. Mezi pokroucenými kořeny tisu se zrodily znovu a vynořily se ze země jako opravdové čarodějky.

Očekávalo se od nich, že budou neochvějně věřit v Sochařku i ve svůj osud, jenž měl následovat po pohřbu. *Víra přemáhá smrt*, vštěpovaly jim matriarchy covenu od útlého věku a opomíjely přitom, možná úmyslně, všechny ty, jež se měly stát čarodějkami, avšak ze svých hrobů nikdy nevstaly. Všechny ty duše navždy ztracené v náručí země – nebo hůř, unesené demony, kteří přebývali v podsvětí hluboko pod nimi.

Tohle nebude Bryonyin osud, opakovala si Aspen, zatímco její sestra ležela na zádech ve svém hrobě a její

lesklé černé vlasy se kolem ní rozprostíraly jako kaluž ztmavlé krve. *Ona znovu povstane.*

Když koruny stromů osvítilo slunce, matriarchy se daly do rytmického zpěvu. Svítání zahalilo svět do mlhavých odstínů modré a růžové, malba v pastelových barvách, která pro tuto pochmurnou událost vytvářela až příliš líbivé pozadí. Matriarchy vnořily ruce do země a držely v dlaních nad hrobem hlínu. Jejich zpěv zrychloval, prastará slova, jež měla ochránit Bryonyinu esenci před působením démonů.

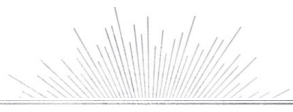
Náhle se Bryony zprudka posadila a ze rtů jí vytryskla přerývaná prosba. „Prosím, já to nechci.“ Obličej jí máčely slzy, pokoušela se vstát, snažila se chytit za lem šatů některé z matriarch.

Její zoufalství zlomilo Aspen srdce i odhodlání. Chvatně opustila své místo ve shromáždění a poklekla u sestřina hrobu, nevšímajíc si vražedného pohledu, jímž ji matka probodávala.

„Slib mi, že zůstaneš se mnou,“ vydralo se z Bryony mezi vzlyky, zatímco ji Aspen držela v náručí. „Slib mi, že tu zůstaneš, dokud nebude po všem.“

Aspen polkla skrze sevřené hrdlo. Věděla, co má Bryony na mysli, co po ní žádá. Stejně tak věděla, že matka pozorně naslouchá a nepochybně Aspen později za toto neukázněné vyrušení vyčlení. „Slibuju,“ zašeptala Aspen, naposledy svou sestru stiskla a pustila ji. „Teď buď statečná.“ Hlasitěji, kvůli matce, dodala: „Země tě přijme a vysochá znovu.“

Bryony musel Aspenin slib dodat odvahu, protože sebrala odvahu a lehla si zpátky do hrobu. Matriarchy se znovu pustily do zpěvu, jako by rituál nic nepřerušilo.

Bryony zavřela oči, začaly na ni dopadat první hrsti hlíny. Na tvářích se jí leskly slzy, zatímco jí další a další hlína postupně pokrývala obličej. Její drobné tělo kousek po kousku mizelo, píseň čarodějek zněla čím dál hlasitěji, horečnatěji, její napjatý zvuk připomínal vyvracení kořenů ze země. Když se hrob naplnil poslední hrstí hlíny, píseň vyvrcholila v jeden konečný, pronikavý vítězný tón, po němž se skrívání vyděšeně rozléti.

A najednou byla Bryony pryč.

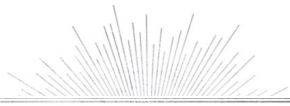
V náhlém tichu se jehličím tisu prohnal nepřírozený vítr. Jeho větve vrzaly, praskaly a úpěly. Hluboko pod nohama čarodějek se ozval rachot, jak se kořeny stromu pohybovaly, aby přijaly oběť čarodějčete. Následujících osm dní zůstane Bryony pohřbená pod posvátným tise. Osm dní odpovídajících osmi fázím životního cyklu stromu - semeno, klíčení, odrostek, semenáček, zralost, kvetení, rozmnožování, rozklad, od něhož začne znovuzrozená čarodějka tento cyklus znovu, pokud si to Sochařka přeje.

Osm dní, během kterých bude Aspen trnout strachy, jak to se sestrou dopadne.

Aspen se otočila na podpatku a rozběhla se z mýtiny, jen o vlásek unikla matčiným spárům. S nevolí nejvyšší matriarchy se vypořádá později.

Běžela lesem, který tak dobře znala, její bosé nohy dusaly po zemi, chodidla se jí odírala o kamínky a větvičky. Čím hlouběji se dostala, tím byl les hustší, starší a podivnější, plný magie dávných čarodějek, jejichž maso a kosti živily stromy a Sochařku, která je utvářela.

Jen málo čarodějek se odvážilo vydat se tak daleko, raději zůstávaly jen na okrajích lesa, kde žil coven. Obvyčejní vesničané se lesům zcela vyhýbali, šeptali si mezi

sebou o zlých duchách, kteří se tam vyskytují, a o čarodějkách, které se s nimi stýkají.

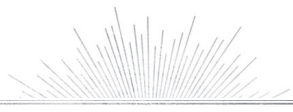
Aspen se však lesů nebála. Patřila do nich, protože žily v jejím nitru.

Listí tu mělo tisíce odstínů zlaté a rezavé barvy, nádherné ve svém odcházení. Aspen dorazila ke známé rokli a s povděkem uvítala houbovitý mech rostoucí na břehu jejího potoka, jenž působil pod jejími chodidly jako měkký polštář. Okraje vody lemovala námraza. Aspen začínal pronikat chlad, a ačkoli toužila po krbu ve svém pokoji a teple své postele, nemohla popřít uklidňující účinky chůze lesem naboso. Připomínalo jí to její spojení se zemí – jak jedna vyrůstá z té druhé a jak živí jedna druhou navzájem. Věčný koloběh.

Mohla jen doufat, že země bude k její sestře laskavá. Že Sochařka dospěje k rozhodnutí, že Bryony za to stojí, a probudí v ní čarodějku.

Aspen následovala známou melodii nedalekého vodopádu. Nebyl nijak výjimečný, ani vysoký, ani silný, ale přesto byl nádherný. A také zvláštní, díky pokroucenému kmeni stromu, jenž vyrůstal z rokli na úpatí vodopádu. Uprostřed se rozvětvoval a tvořil tak oblouk, kterým padající voda protékala. Aspen to k němu vždycky přitahovalo. Tady měla své útočiště, místo, kam se chodila cvičit v jasnozření a prozkoumávat neznámé části svých schopností. Části, které jí matka zakazovala používat.

Čarodějky uměly věštit věci ze země, porozumět skryté moudrosti v kostech, listech a letokruzích kmene stromu. Některé dokázaly zmapovat kořenové sítě pouhým okem neviditelné, vycítit potřeby rostlin a zvířat, poznat,

že se blíží bouře nebo sucha, a podle toho se postarat o úrodu a zahrady. Jiné měly vnitřní oko obrácené do budoucnosti či minulosti, viděly opakující se vzorce a sítě možností v lidských životech.

Magie, kterou Sochařka probouzela, se v každé čarodějce projevovala jinak, ale pokaždé byla svázaná se zemí a se spojením, které s ní mělo jejich tělo. V žilách jim kolovala magie, zostřovala jejich pět smyslů a vyvolávala šestý. U většiny čarodějek se projevovala nějakou formou umění, vedla jim ruce, aby dokázaly svým vizím dát tvar. Jak se dalo čekat, většina čarodějek se nejraději vyjadřovala prostřednictvím sochařství – Aspenina matka měla plnou galerii dřevorezeb, keramiky a mramorových bust, jedna krásnější, podivnější a vyvedená do většího detailu než druhá. Práce čarodějek dávno mrtvých, a přesto navždy zvěčněných.

Aspen poklekla na okraji břehu potoka, zanořila prsty do studené vody a začala si čistit hlínu za nehty. Dívala se na svůj naoranžověle hnědý odraz ve zčeřené hladině zakalené vody a pokoušela se v něm rozpoznat rysy Bryony. Dělily je čtyři roky, ale sestry si byly celkem podobné – stejné hluboko posazené tmavé oči se zlatými a zelenými skvrnkami lemované hustými řasami a výrazným obočím, stejný odstín černých vlasů, ačkoli Bryony je měla lesklé a rovné, kdežto Aspen v dobré dny vlnité, ve všechny ostatní dny kudrnaté.

Vlnky na hladině začaly působit hypnoticky, jak se v Aspen ozvaly jasnozřivé schopnosti.

Její magie byla anomálií, protože nebyla propojená pouze se zemí. Často se ztrácela v transu, když pozorovala rytmické dopadání kapek deště do kaluže, poslouchala

praskání plamenů ohně v krbu nebo když vnímala, jak kolem ní tančí vítr. Její vnitřní oko se díky těmto uchvacujícím jevům probouzelo, často aniž by to zamýšlela, a umožňovalo jí vidět svět očima jiných lidí – i zvířat.

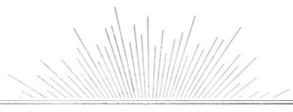
Byl to vzácný dar jasnozření, většinou neškodný. Ale bytosti, do jejichž vědomí Aspen vplouvala, neměly o její přítomnosti tušení, což představovalo morální problém. Nejenže byla schopna vidět jejich očima, ale zároveň *cítila* všechno, co ony – pět smyslů, skrze které těla vnímají, ale i důvěrnější věci jako stará zranění, radosti či vzpomínky, které se jim vtiskly do svalů, šlach a kostí.

Aspen si dávala velký pozor, aby nepřekračovala hranice, ale své zvědavosti nedokázala vzdorovat. Milovala možnost okusit prožívání světa tak, jak ho prožívali ostatní. Díky tomu mohla unikat životu, se kterým byla spoutaná, lesům, s nimiž byla svázaná přísahou. Uspokojit svou neustále rostoucí touhu poznat, co existuje mimo coven.

Zato její matka to považovala za nemorální a důrazně Aspen zakázala takto jasnozření používat. Jenže Bryony Aspen úpěnlivě prosila. *Slib mi, že zůstaneš se mnou.* Pozvánka pro Aspen, aby hleděla sestřinými očima, zatímco svět temněl, tichl a stával se děsivým. Aby ji někdo držel za ruku, obrazně řečeno, když její plíce opouštěl vzduch.

Aspen si svůj pohřeb pamatovala až příliš dobře, to dušení, tu trýzeň, tu nekonečnou chvíli, kdy čekala, až přijde smrt a Sochařka jí zláme kosti, zohýbá a s praskáním přetvaruje její tělo do podoby opravdové čarodějky. Dala by tehdy cokoli za to, mít někoho, kdo by ji držel za ruku.

Pokud může své sestře poskytnout alespoň takovou útěchu, pak to udělá.

Aspen nechala svou mysl unášet voláním své magie, pomalu se nakláněla ke stále rozčeřené hladině.

„Co to vyvádíš?“

Matka jí bolavě sevřela paži a táhla zmatenou Aspen roklí nahoru a pryč od potoka. Soptila hněvem a její slova zasáhla Aspen jako rána bičem. „Nejdřív ten výlev u hrobu tvé sestry a teď tohle?“

„Já jsem jen –“

„Nezačínej s těmi svými výmluvami. Já moc dobře vím, co ses chystala udělat. Jak si můžeš dovolit takhle se vměšovat do vzestoupení své sestry?“

„To jsem nedělala, přísahám.“

„A kdybych tě nezastavila? Tvoje přítomnost v Bryonyině mysli by mohla zhatit práci Sochařky nebo přivolat demony.“

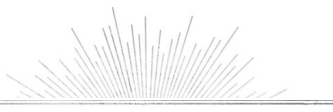
Aspen se sevřel žaludek pocitem viny. Na to nepomyšlela, nechala se příliš pohltit emocemi, ovlivnit prosbami své sestry. Sklopila hlavu. „Omlouvám se, matko.“ Měla si to uvědomit.

„Holka jedna pošetilá.“ Matka ji pustila a povzdychla si. „Očekávám od tebe lepší chování, Aspen. Jsi Sochařčina *vyvolená* a musíš se podle toho chovat.“

Aspen mlčela, přestože chtěla odmlouvat. Nepotřebovala to neustále připomínat.

Být vyvolená podle její matky znamenalo být požehnaná, ale Aspen vždycky připadalo, že mnohem příhodnější výraz je *prokletá*. Čarodějka, která nesla Sochařčino znamení, se měla stát příští nejvyšší matriarchou, starat se o lesy a ochraňovat coven. A kvůli tomu nesměla nikdy odejít.

Alespoň že takové břemeno nepadne na její sestru. Sochařčinou přízní byla obdařena jen jedna čarodějka

v generaci, což znamenalo, že Bryony mohla lesy opustit, pokud by chtěla.

Zato Aspen ne. Lesy v ní zapustily kořeny, které nemohla nikdy zpřetrhat, poutaly ji k těmto místům až do dne, kdy zemře a její tělo se navrátí zemi.

„Co je támhleto?“

Matka se zamračeně zadívala do rokle. Aspen sledovala její pohled a ztuhla. Předtím si nevšimla, že listy, které se zlehka dotýkají vodní hladiny, mají černou barvu. Nešlo o běžné tlení listů, jež přinášel podzim, ale o rozklad, ten špatný. Ve vzduchu visel nepříjemný zápach, těžký a odporně nasládlý.

Hniloba.

Některé stromy podél vody *hnily*, zčernalé nějakou nemocí. Jak je možné, že to Aspen nevnímala? Její propojení s lesy ji mělo upozornit, ale ona se tak soustředila na Bryony, že to musela minout.

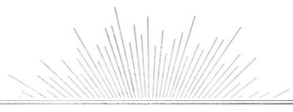
Matka se vydala k postiženým stromům blíž a Aspen šla za ní, očima sledovala hnilobu prostírající se až ke vzdálenějšímu okraji kalné vody.

A tam se pod listy ztrouchnivělé vrby poblíž vodopádu skrývala dvě těla.

Vypadalo to, že jde o dvě dívky, které byly napůl ponořené v potoku a napůl nehybně ležely na mechovitém břehu.

Aspenina matka se prudce zastavila. Když se ji Aspen pokusila předejít, nejvyšší matriarcha ji popadla za zápěstí. „Nechod' tam,“ řekla s nevysvětlitelnou hrůzou v hlase i v očích.

„Musíme jim pomoci,“ naléhala Aspen a vytrhla se z matčina sevření.

Něco ji k těm tělům táhlo, volání, které nemohla potlačit. Dívky byly oblečeny zvláštním způsobem. Jednak na sobě měly kalhoty, jednak se druhy látek a vzory jejich oděvu nepodobaly ničemu, co Aspen dosud spatřila. Vlasy měly rozpuštěné. Dlouhé blondaté lokny první dívky byly spleené blátem. Vlasy té druhé sahaly sotva po ramena, kratší, než kdy Aspen v těchto končinách na dívce viděla, v hnědých kadeřích zamotané borové jehličí, tobolky od semen a větvíčky. Krátkovlasá dívka měla hlavu bezvládně položenou na paži a ruku podivně zkroucenou, s kůží zčernalou popálením. Ruka první dívky ležela těsně u ruky té druhé, jako by se natahovala ke své společnici.

Obě měly na zápěstí tenkou stříbrnou jizvu ve tvaru spirály.

„Matko, rychle, pojď se podívat,“ zavolala Aspen a srdce jí bolestivě bušilo v hrudi.

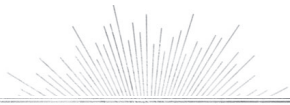
Matka stála vmžiku u ní, s roztřesenou rukou u krku a s vyděšeným výrazem v očích nespouštěla pohled z toho známého symbolu na dívčích zápěstích. Ze stejného symbolu, který Sochařka vyryla Aspen na žebra – spirálovité jizvy, která ji označovala jako ochránkyni covenu, příští nejvyšší matriarchu.

„Jsou tady,“ řekla matka se zlověstnou předtuchou v hlase. „Oni přišli. A tak to začíná.“

Aspen nechápala děs v matčiných slovech. Cítila jen zvláštní vzrušení a její mysl se otevírala všem možnostem, co to může znamenat. Opět ji přemohla zvědavost.

Blondaté dívce se zachvěly řasy a jemně se pohnula. Nejsou tedy mrtvé.

Oni přišli. Aspen v hlavě zněla ozvěna matčiných slov, a přestože nevěděla, kdo *oni* jsou nebo co tím matka

myslela, v prstech ji brnělo osudovým pocitem, který dřív často zakoušela, nikdy však tak silně. V kostech cítila, že všechno je, jak má být, duší se jí rozlévala naléhavá melodie a připadalo jí, jako by všechno konečně zapadlo na své místo.

Aspen pootevřela rty. Dívka otevřela oči a pohlédla přímo na ni.

A tak to začíná.

BAZ BRYSDEN SI ČAS UVĚDOMOVAL NEJVÍC, KDYŽ MU zrovna docházel.

Například v noci před odevzdáním eseje, jakmile mu došlo, že dny, které strávil prokrastinací, místo aby se věnoval psaní, znamenají, že se nyní musí vzdát spánku, aby ji stihl dokončit. Nebo když se nad šálkem silné kávy natolik zabral do knihy, že si s pouhými několika zbývajícími minutami času uvědomil, že přijde pozdě na hodinu.

Baz samozřejmě uměl minuty natáhnout, takže se ohledně obyčejných věcí, jako je včasné odevzdání školní práce nebo stihnutí začátku přednášky, nikdy doopravdy nepozdil. Pro něj, Časočara, nebyl nejmenší problém nechat čas běžet ve svůj prospěch. Stačilo zatáhnout za jeho vlákna, aby mohl do práce vtěsnat několik vět navíc, tu rozhodující část textu, která mu zajistila plný počet bodů. Nebo aby zvládl základní lidské úkony a vypadal alespoň trochu reprezentativně, když opouštěl společenskou místnost Zatmění: vyčistit si zuby, natáhnout si čistou košili a zajistit, aby mu vlasy netrčely na všechny strany. Tohle všechno udělal třeba zrovna dnes ráno ve snaze odevzdat svou závěrečnou práci, zastavit se v pracovně profesorky

Selandynové a dát jí dárek ke slunovratu, než odjede na prázdniny.

A přesto se stále ocital v situacích jako tahle, kdy pospíchal přes kampus, aby nezmeškal vlak.

Kdyby takovou schopnost manipulovat s časem měl někdo jiný, nestávalo by se mu, že by nestíhal, závodil s hodinovými ručičkami nebo měl obavy ze zmeškání vlaku. Ale Basil Brysden byl zvláštní člověk, který se uchyloval k používání své síly jen v krajním případě – a to pouze těmi nejopatrnějšími způsoby –, což jen přispívalo k úzkosti, která byla přirozenou součástí jeho povahy.

A kvůli Regulátorovi s uhrovitým obličejem, který ho náhle cestou zastavil, se ta úzkost ještě zvýšila.

„Zdravím, pane Brysdene. Jak vidím, míříte na svátky domů, že?“

„Vy mě teď sledujete už i na kampusu?“ ucedil Baz podrážděně a posunul si cestovní brašnu na rameni.

„Ale, ale, co se tak ježíte?“ Baz si nemohl nevšimnout, jak se Regulátorovi v bedlivých očích blýsklo samolibým uspokojením.

Kapitán Silas Drudden se v posledních dvou měsících stal metlou Bazova života. Od té doby, kdy Baz pomohl vysvobodit svého otce a Kaie z Institutu, mu byl Drudden stále v patách, pokoušel se ho nachytat při lži a jejich útěk na něj svést. Jenže Baz se naučil lhát velmi dobře nebo možná měl Drudden příliš málo důkazů, než aby něco zmohl. Tak jako tak bylo pro Baze snadné držet se své verze událostí, nehledě na to, kolikrát musel přetrpět ty nesmyslné výslechy.

Vypadalo to, že dnešek bude jedním z těchto případů.

„Toto setkání je čistě náhodné,“ řekl Drudden a urovnal si medaile za statečnost připnuté k regulátorské uniformě.

„Přišel jsem na banket pro dárce.“

To vysvětlovalo ten slavnostní oděv. Zatímco studentstvo Aldrynské akademie se v současnosti připravovalo

na odjezd na týdenní prázdniny u příležitosti zimního slunovratu, členové profesorského sboru se oblékali do nejlepších obleků a rób, aby uspořádali výroční banket pro dárce. Měla se ho zúčastnit každá významná osoba s vazbou na akademii, od vysoce postavených Regulátorů přes starostu Cadence až po rodiny, jejichž jména byla pravděpodobně vyryta do samotných základů školy. Proslýchalo se, že se jedná o velkolepou událost s večerí o sedmi chodech, neomezeným množstvím nápojů a namyšlenými lidmi. Řečeno slovy profesorky Selandynové, ne Baze.

„No,“ řekl Baz a významně pohlédl na hodinky, „pokud mě omluvíte, musím stihnout vlak.“

„Jestli to správně chápu, tak tedy míříte do Threnody, vidíte?“

„Samozřejmě.“ Nemělo smysl to popírat. „Pokud někdo ví, kde žije má matka, pak jste to vy.“

Sám Drutten si dal záležet, aby propátral každý kout domu Anise Brysdenové při hledání stop po jejím uprchlém manželovi. Odešel ovšem s prázdnýma rukama, a přesto ji i Baze dále naháněl. Baz z toho byl vzteky bez sebe a jeho matka se necítila bezpečně ve svém vlastním domově. To pomyšlení ho hluboce trápilo.

Drutten ho propíchoval tvrdým pohledem. „Jistě vám nemusím připomínat, že ukrývání uprchlých vězňů je zločin, a to i během svátků.“

„Jsem si toho plně vědom.“

„Kdybyste se však přece jen rozhodl promluvit a prozradit místo úkrytu zmíněných uprchlých, možná bych v sobě našel špetku shovívavosti. Jako dárek ke slunovratu.“

Baz měl chuť se tomu zasmát. Jako kdyby mohl Regulátorům věřit, že by vůči němu v této věci projevili něco jako shovívavost.

„Druttene, můžeme v tomto našem tanečku pokračovat, ale má odpověď se od všech těch ostatních případů, kdy

jste mě vyslychal, nezměnila.“ Baz zvedl tři prsty, jeden za každé prohlášení, které učinil: „Ano, byl jsem poslední člověk, který spatřil mého otce v Institutu. Ne, nepomohl jsem jemu ani Kaiovi utéct, a ne, od té doby jsem nikoho z nich neviděl ani s nimi nemluvil. Takže pokud nemáte spolehlivé důkazy, které by toto zpochybňovaly – což vím, že nemáte –, půjdu. Užijte si banket.“

Baz prošel kolem Druttenu bez dalšího ohlédnutí, sám překvapený svou opovázlivostí. Tak bezostyšná neúcta k autoritě mu stále byla cizí, navzdory všemu, čím si v posledních několika měsících prošel. Cítil se trochu jako dítě, kterému se matka chystá vynadat za to, že sahá do sklenice se sušenkami před večeří, přestože nyní bylo v sázce daleko víc.

Drutten ho však nepokáral. Jen za ním falešně veselým tónem zavolał: „Pozdravujte ode mě rodiče!“

Baz se odvážil ohlédnout přes rameno, až když zahýbal za roh chodby o kus dál. Druttenuva pozornost se už neupírala na něj – Regulátor si třásl rukama s děkankou Fultonovou, která na sobě měla svůj klasický tvídový kostýmek, očividně ještě neoblečená na večerní banket. Přátelsky se na Druttenu usmívala, ale když se k nim připojili dva další lidé, její úsměv ochabl.

Bazovi se sevřel žaludek, když poznal Artema Orlova v drahém, kožešinou lemovaném kabátě, s rudými vlasy planoucími jako pochodeň. Vedle něj stál Virgil Dade, další člen selenického řádu, který měl blízko k Artemově sestře Lizavetě, než zemřela. Virgil byl také elegantně oblečený, což Bazovi připomnělo, že na banket dárců bylo vždy pozváno několik vybraných studentů. Škola tak mínila předvést ty nejlepší a nejchytřejší ze svých řad.

Virgil, jak se zdálo, plně nahradil Keirana v roli aldrynského zlatého chlapce – i v roli Artemova oddaného pejska.

Než si kdokoli z nich stačil Baze všimnout, zmizel chodbou pryč. Dalším pohledem na hodinky zjistil, že se na ná-

draží stěží dostane včas. Přestože vlaky do Threnody jezdily každou hodinu, potřeboval odjet právě teď.

Konečky prstů mu pulzovaly magií toužící se projevit. *Ještě ne*, pomyslel si Baz a zrychlil tempo. Sáhne po ní pouze v krajním případě.

Pozdravujte ode mě rodiče.

Bazovi vřela krev z Druddenovy výhrůžky, která mu stále zněla v uších, a z jeho falešné nabídky shovívavosti. Dříve by Baz možná byl natolik naivní, aby uvěřil, že Drudden má ty nejlepší úmysly. Ale Drudden byl jako každý jiný Regulátor, udržoval právní systém, který si dával záležet, aby plival na spravedlnost vůči narozeným do Zatmění. Baz byl nucen se s touto skutečností smířit po tom, co se on a Jae se svým případem obrátili na důvěryhodného advokáta, který jejich obvinění proti Keiranu Dunhallovi Thornbymu, Artemu Orlovovi, selenickému řádu a celému Institutu předložil soudu v Elegii.

Jedinými pádnými důkazy, které Baz a Jae měli, bylo to málo, co se jim podařilo získat z kanceláře Artema Orlova v den, kdy pomohli Kaiovi a Theodorovi utéct z Institutu: sešity s podrobnými záznamy, jak Artem i Keiran využívali Artemova postavení Regulátora k získávání stříbrné krve od lidí narozených do Zatmění, kteří prodělali Zhroucení. Z této krve potom vyráběli syntetickou magii, již používalo zkorumpované tajné společenství známé jako selenický řád, mezi jehož členy oba patřili.

Jenže navzdory tomu, jak byly jejich materiály usvědčující, korupce v Institutu – a stejně tak moc řádu – měla větší rozměr, než si vůbec dokázali představit. Všechny důkazy byly odepsány jako nepřípustné. Žalobu smetli ze stolu, než se vůbec mohla dostat k soudu.

Tolik plánování, tolik naděje, že se konečně dočkají spravedlnosti pro lidi narozené do Zatmění, a nakonec všechno vyšlo vniveč. Artem z toho vyvázl s ještě větším sebevědomím

a o místo Regulátora nepřišel. Keiranovo jméno zůstalo neposkvrněné a smrt jeho i Lizavety Orlovové byla označena za tragické utonutí – stejně tak Emoryino zmizení bylo prohlášeno za oběť Dovermeru. Další tři duše, které si vzalo Bricho Bestie, nic víc. Jako by jedna z nich nezmizela bájnou bránou do jiných světů poté, co se jí ty druhé dvě pokusily zabít pro její vlnodějnou krev.

Baz se málem srazil se skupinou studentů, kteří se shromáždili pod arkádami. Vyměňovali si poslední dárky a objímali se na rozloučenou před odjezdem na prázdniny. Pocit stesku ho zasáhl jako přílivová vlna. Kdysi by Baz dal cokoli za to, aby mohl být sám tak, jak se nyní cítil – mít společenskou místnost Zatmění jen pro sebe s vědomím, že jeho klid nikdo nenaruší. Aby se mohl jen tak potulovat kolem jako duch, nepozorovaně se proplétat mezi regály mnoha aldrynských knihoven. Jenže to se změnilo. Společenská místnost Zatmění působila bez Kaie znepokojivě tiše, jako hrobka. Z knihovny Decrescens měl pocit, jako by jí chyběl zásadní kousek její duše, kdykoli se podíval k prázdnému místu, kde sedávala Emory. Dokonce i Romiin skleník ztratil veškerou přitažlivost, když ho profesorka Živodárců nechala vyklidit, aby ho mohla využívat se studenty prvního ročníku.

Baz byl poprvé doopravdy sám. A tak moc toužil po kontaktu s lidmi.

Protlačil se kolem studentů a cestou mumlal omluvy. Nebe nad nimi mělo výhrůžně šedou barvu, vzduch byl cítit ostrým nádechem blížícího se sněhu. Baz doufal, že bouře počká, než on dorazí do cíle. Počasí bylo poslední dobou nevyzpytatelné, což odborníci přisuzovali nezvyklému chování přílivu a odlivu. Pobřežní městečka sužovaly ničivé záplavy, lodi často uvázly na mělčině, což mělo nepříznivý dopad na obchodování, došlo k rekordnímu počtu utonutí kvůli přívalovým vlnám – a to po celém světě, nejen po

Elegii. Tento jev se začal ukazovat brzy po otevření dveří v Dovermeru.

Možná šlo jen o zvláštní shodu okolností.

Baz dorazil na rušné nádraží zrovna v okamžiku, kdy se jeho vlak začal rozjíždět. Proklel Druttenovo jméno. Nebýt jeho vyrušení, stačil by se sem dostat včas. Teď neměl jinou možnost než se podvolit své magii.

Dopáleně zaklel a neochotně se natáhl po vláknech času. Svět kolem něj se náhle zastavil. Moře studentů se přestalo pohybovat, pískání motorů utichlo. Baz se proplétal nástupištěm a snažil se nemyslet na to, jak je to *snadné*. Naskočil do vlaku, prosmýkl se kolem ztuhlého zřízení, který ještě úplně nezavřel dveře, a s výdechem vlákna času pustil.

Svět se znovu rozpochyboval, a to bez jakéhokoli tušení, že se vůbec kdy zastavil.

Baz se svalil na sedadlo a protáhl si ruce ve snaze setrást ze sebe znepokojivou lehkost toho, co právě udělal. Stále ještě si nezvykl na používání své magie Zhroucení, přestože s ní žil většinu svého života.

Zhroucení čekalo lidi narozené do Zatmění, kteří použili příliš mnoho své síly. Tato strašlivá imploze do sebe sama prý znamenala konec. Baz však zjistil, že prodělat Zhroucení nemusí nevyhnutelně znamenat podlehnutí temné kletbě, o níž se říkalo, že je čeká. Ve skutečnosti rozšiřovalo rozsah jejich síly a činilo ji téměř neomezenou.

Ačkoli to, že se dozvěděl pravdu o svém stavu, mu otevřelo mnoho dveří – o spoustě z nich nechtěl ani uvažovat, pomyšlení na takovou moc na dosah ruky ho znervózňovalo –, necítil se ani v nejmenším jiný. Možná proto, že svou neomezenou sílu držel celé ty roky na uzdě v obavě, že překročí hranici, kterou už dávno nevědomky překročil.

Vlak se rozjel ze stanice, Baz si znovu vzpomněl na Druttenovu výhrůžku a lehce se pro sebe usmál. Alespoň jeho lest

fungovala. Dobře věděl, že Regulátor bude předpokládat, že Baz zamíří do Threnody. Kam jinam by na svátky slunovratu měl jet než domů?

Jenže slovo *domov* pro něj ztratilo veškerý význam. V domě, ve kterém vyrůstal, se doma už několik let necítil, a přestože mu společenská místnost Zatmění sloužila v minulosti jako útočiště, nyní byla příliš prázdná na to, aby mu mohla poskytnout útěchu jako opravdový domov.

Baz se domů vrátit nemohl. Tak mířil někam, kde by ho nikdo nehledal.

Vlak hlasitě zaskřípěl o koleje a vytrhl Baze z polospánku, do kterého cestou upadl. S tváří přitisknutou k zamlženému oknu si při pohledu na rušné nádraží, kam přijížděli, na chvíli připadal dezorientovaný, přestože už tady byl víckrát, než by dokázal spočítat. Zamrkal, aby se probral, ale okamžitě zbystril, když rozeznal modro-zeleno-bílý vykachlíkovaný nápis na cihlové zdi, který hlásal THRENODY, hlavní nádraží.

Zatímco se úzká ulička vedle Bazova jinak prázdného kupé plnila lidmi, zůstával sedět a dychtivě se rozhlížel po nástupišti. Když nezahlédl osobu, kterou hledal, zmocnila se ho panika. A pak, zrovna když se mu v mysli začaly odvíjet ty nejhorší scénáře, se posuvné dveře do jeho kupé otevřely a on se lekl tak, že málem dostal infarkt.

„Můžu si přisednout?“

„Ehm... já...“ Ať už se Baz chystal přijít s jakoukoli výmluvou, zůstala mu na jazyku a úlevně se rozesmál. „Díky-vlnám, že jsi to ty.“

Jae Ahn se na něj usmáli a v tmavých očích jim rošťácky zajiskřilo. Baz nikdy neměl větší radost, že je vidí. „Načasování ani nemohlo být lepší,“ řekli Jae, zavřeli dveře do kupé a posadili se naproti Bazovi.

„Vážně si myslíš, že to bude fungovat?“

Jae kývli směrem k oknu. „Přesvědč se sám.“

Na nástupišti, spolu s ostatními cestujícími vystupujícími z vlaku, stál Baz, či spíše jeho dokonalá kopie. Byla oblečená stejně jako skutečný Baz a táhla stejné zavazadlo jako to, které měl s sebou. Jae se s touto iluzí skutečně překonal, dokonce i výraz v obličejí tohoto falešného Baze – směsice obav a odtažitosti – odpovídal předloze. Baz z toho byl poněkud rozpačitý. Opravdu vypadá takhle?

Jae to všechno naplánovali, tuto velkolepou iluzi, která oklame každého, kdo by slídlil po místě Bazova pobytu. Pokud Regulátoři Baze v tomto vlaku sledují, budou se domnívat, že jej spatřili vystupovat tady, na hlavním nádraží v Threnody, zatímco jeho skutečné já pokračuje v cestě na jih, zahalené v jakési iluzi, kterou Jae vytvořili pro jejich kupé. A pokud by se někdo během prázdnin podíval k Brysdenům, našel by tam Anise a Baze zalezlé v jejich tichém domově, neodvažující se vycházet ven či přijímat návštěvy, protože by je stále tížila hanba z Theodorova útěku z Institutu.

Když falešný Baz zmizel v davu, nemohl se opravdový Baz nezeptat: „A víš jistě, že ta iluze vydrží?“

„Samozřejmě že vydrží.“ Jae si natáhli nohy na polstrované sedadlo. Vypadali, že jsou spokojení sami se sebou. „Pohrávali jsem si s udržováním dlouhodobých iluzí a žádána z nich mi ještě neselhala. Ovšem pokud tě někdo zastaví a pokusí se s tebou zapříst hovor, budeme mít možná problém.“ Ušklíbli se. „Ale to, že bys je ignoroval, by se od pravděpodobné skutečnosti zas tak nelišilo, ne?“

„Ne, to asi ne,“ musel Baz připustit. Nepřestával žasnout nad tím, jak neuvěřitelně Jae ovládali svou magii Zhroucení.

Jae prodělali Zhroucení už dávno a od té doby sledovali jak Baze, tak Kaie, pro kterého to všechno ještě bylo nové. Na rozdíl od většiny narozených do Zatmění, kteří se zhroutili, těmto třem se podařilo uniknout Pečeti Znesvěcení, která měla jejich magii uspat.

Vlak s trhnutím vyrazil vpřed, a jak za nimi Threnody postupně mizelo, Baz začínal mít pocit, že opět může dýchat.

„Tak jak ses měl, Basile?“

„Dobře, na to, co všechno se dělo. Jak se daří s výcvikem?“

Jae se v odpovědi rozzářila tvář hrdostí. „Upřímně? Lépe, než jsem vůbec mohli čekat.“

Posledních několik měsíců přebývali Jae v Threnody pod záminkou výzkumu, ale ve skutečnosti trénovali ostatní narození do Zatmění, kteří prodělali Zhroucení. Jae navázali kontakt s jim podobnými, kterým se podařilo uniknout označení Pečetí Znesvěcení, a nabídli jim, že jim pomůže naučit se jejich bezmeznou sílu ovládat. Většina z nich vedla běžné životy jako Jae a Baz a s různou měrou úspěchu před svým okolím skrývali skutečnost, že Zhroucením prošli. Zato jiní, jejichž Zhroucení proběhlo na veřejnosti, byli neustále na útěku před Regulátory, žili v utajení, bojovali o přežití a modlili se, aby je nikdy nechytili. Výcvik vedený Jae jim poskytl tolik potřebné útočiště.

Cílem bylo, jak by řekl Kai, zajistit, že se všichni vybabrají ze svých problémů, aby nakonec světu dokázali, že lidé narození do Zatmění, kteří prodělali Zhroucení, nepředstavují pro společnost žádnou hrozbu. Že jsou schopni překonat Prokletí Stínu, do kterého je údajně mělo Zhroucení uvrhnout.

„Člověk si pak říká, jestli celá ta záležitost s Prokletím Stínu není podvod,“ řekli Jae, jako by Bazovi četli myšlenky. „Jen příběh, co má vystrašit.“

„Jak to myslíš?“

„Copak ty jsi někdy cítil tu temnotu, před kterou nás varovali? Změnila magie Zhroucení to, kým v jádru jsi, přetvořila tě na někoho, kdo prahne po moci za každou cenu?“ Jae zavrtěli hlavou, nenechali Baze odpovědět na beztak zjevně řečnickou otázku a pokračovali: „Zdá se, že naše schopnost

mít magii Zhroucení pod kontrolou souvisí pouze s tím, jak silná naše magie byla už na začátku. Vezmi si třeba mě. Vytvářet iluze je celkem neškodná dovednost, ovládli jsem ji dávno před Zhroucením. A tvoje časočarné umění – neřekli bych, že je obyčejné, naopak, ale zase jsi s ním vždycky zacházel opatrně, takže dává smysl, že ho teď máš pod kontrolou. Zato ti, jejichž magie má temnější povahu, nebo ti, jejichž schopnost ovládat svou sílu byla odjakživa kolísavá... Dává tedy smysl, že pro ně je obtížnější se s takovou zesílenou magií potýkat, nemyslíš?”

Bazovi se v mysli vynořil jistý Snovač nočních můr. Jae vypadali, že myslí na totéž. „Daří se mu líp,“ dodali jemně. „Jak jsem říkali, člověk si musí zvyknout. A Kaiova magie je... Spoustu toho o ní ještě nevíme. Ale jsme na dobré cestě.“

Baz se zadíval na své ruce. Snovač nočních můr, kterého znával, měl svou magii vždy pod kontrolou, jenže teď když Kai prodělal Zhroucení, to vypadalo, jako by noční můry ovládaly jeho. Pronikaly mu do bdění proti jeho vůli, Kaiovi dělalo potíže rozlišit, co je skutečné a co ne. Jako ty včely, co tehdy žertovně vytáhl Bazovi ze snění – až na to, že nyní se nikdo nesmál, obzvlášť ne Kai.

Zanedlouho se venku začalo stmívat. Baz pozoroval borovice a smrky, které míjeli, s větvemi obtěžkanými sněhem. Když vlak zastavil, Baz a Jae byli jediní, kdo vystoupili. Vzhledem k odlehlosti místa, kam měli namířeno, to nebylo nijak překvapivé. Zastávka neměla ani staniční budovu, jen malou, osamělou boudu vedle kolejí, a ani je nikdo nepřišel přivítat.

Baz si přitáhl kabát blíže k tělu a vyhrnul si límec kolem krku na ochranu proti štíplavému větru. Vyrazili s Jae po zaváté cestě, a přestože Baz věděl, že Jae je oba zahalili do iluze, nedokázal se přestat ohlížet přes rameno, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Pouličních lamp tu bylo málo

a stály daleko od sebe. Baz trnul při každém zvuku a představoval si Druttenův obličej, jak se skrývá ve stínech mezi stromy. Poté sešli z cesty a vydali se po úzké pěšině, která se klikatila zimním lesem podél členitého pobřeží, a Bazova představivost jako by se utrhla ze řetězu.

Tříštění vln narážejících do útesu působilo v tak divokém a osamělém místě znepokojivě. Kdokoli by zde mohl snadno zmizet.

„Už jsme skoro tam,“ ozvali se Jae před ním.

Než Baz konečně zahlédl maják na kraji světa, měl tváře zrůžovělé chladem a námahou a dech kolem něj vytvářel obláčky. Modře natřené dveře na úpatí majáku se otevřely právě ve chvíli, kdy Baz sahal po jejich klice. Zevnitř se línulo teplé světlo, smích, hudba a vůně čerstvého chleba a husté polévky z ryb a mořských plodů. Bazovi se z té vůně sbíhaly sliny.

A před nimi stál Henry Ainsleif s rozčuchanou hřívou narzlých blond vlasů, jež mu spadala k ramenům, a širokým úsměvem uprostřed plnovousu. „Pojďte dál, vy dva. Jdete akorát včas na večeři.“

Henry otevřel dveře dokořán, Baz vstoupil ze zimy dovnitř a pohled mu padl na Theodora a Anise Brysdenovy. Jeho rodiče přerušili prostírání malého kuchyňského stolu. Ozvalo se nadšené vyjeknutí, cinknutí příborů a pak Baze zavalilo velké objetí a známá vůně.

„Ahoj, mami,“ zašeptal Anise do vlasů a srdce mu poskočilo radostí, že ji vidí plnou života.

„Jsem tak ráda, že se to podařilo.“ Pevně ho stiskla a pak se lehce odtáhla, aby si ho prohlédla. Její velké oči se tolik podobaly Romiiným. „Neměl jsi cestou žádné potíže? Jsi v pořádku?“

„Jsem v pořádku, mami.“ Usmál se při pohledu na Theodora a Jae, jak se srdečně poplácávají po ramenou. „A to všechno díky Jae.“

Jae ledabylye mávli rukou a pak je Anise políbila na tvář a zahrnula spoustou díků. Bazův otec využil příležitosti a přitáhl si Baze do objetí, které se silou dalo srovnat s matčiným. Baz zavřel oči a vychutnával si tu chvíli, stále nemohl uvěřit, že jeho otec je tady. Bylo po něm vyhlášeno pátrání, alespoň se však dostal z toho pekelného místa, kterým byl Institut.

Baz pohlédl na otcovu usměvavou tvář a pozoroval, jak moc se změnila od té doby, co jej viděl naposled, kdy po hrůzách všech těch let v Institutu připomínal pouhý stín. Do Theodorových očí se vrátil život a už nevypadal křehce a zlomeně, ale zdravě a v pořádku. Z jeho ruky už díky Bazově magii zmizela Pečeť Znesvěcení, a přestože se Theodore vlastně nikdy nezhroutil, Regulátoři mu jeho magii uspali. A to vše kvůli Bazovi, kterého chtěl Theodore chránit.

To Baz tehdy v otcově tiskárně prodělal Zhroucení a výbuch jeho nespoutané magie zabil tři lidi.

V jeho nitru se vzedmul známý pocit viny. Ačkoli v Theodorových očích nebylo ani stopy po výčítkách, Baz cítil bolestný tlak na to, aby se omluvil, naléhavou potřebu všechno mezi nimi napravit. Vynahradiť Theodorovi všechny ty roky, které trpěl místo něj. Otevřel ústa a přál si promluvit. Nestalo se.

Přišel mu na pomoc hlas jako půlnoc, takový, který by poznal kdekoli.

„No, že ses konečně ukázal.“

Kai postával na posledním stupni strmého úzkého schodiště, tmavé oči upřené na Baze. Lehce se usmíval, jako by si zrovna řekli nějaký soukromý vtip, a Bazovi připadalo, že celý svět kolem nich se rozplynul a jeho obavy s ním.

„Ahoj,“ zašeptal Baz a připadal si hloupě, že nemá lepší odpověď. Matně si uvědomoval, že se ostatní zabývají svými činnostmi v kuchyni, ale všechnu jeho pozornost zabral Kai. Baz vnímal, jak k němu Kai nenuceně došel, vlasy měl stále mokré ze sprchy, z níž očividně právě vyšel. Kolem něj

se vznášela jemná vůně borovice a jeho oči zářily neskrývanou radostí, jež proklouzla maskou klidu a břitkosti, kterou obvykle nosil jako brnění.

Na zlomek vteřiny Baz nevěděl, jak reagovat. Měli by si podat ruce? Obejmout se? Kai ho ušetřil trapné chvíle rozhodování – rozpustile Baze štouchl do ramene, jako by to byla ta nejnormálnější věc na světě, a neměl ani tušení o motýlcích v Bazově břiše, které tento krátký dotek vyvolal.

„Vítej doma, Brysdene.“

A Baz si uvědomil, že tohle domov je, ve všech důležitých ohledech.